

dluhu jako samostatný právní důvod jeho závazku. Tomu by tak bylo, kdyby šlo o výslovné uznání pohledávky žalobkyně žalovaným za platný dluh, kteréžto uznání bylo by soudu procesnímu podle §u 208 čís. 1 c. ř. s. zjistiti zápisem v jednacím protokole, což však se nestalo, jak napadené usnesení samo přiznává, a žalobkyně také nevytýkala, že zápis protokolu v tomto směru jest neúplným nebo vadným. Prohlášení žalovaného, že doznává obsah žaloby, nelze jinak rozuměti, než jako procesnímu doznání skutkových okolností v žalobě tvrzených a právní účinky takového projevu jest posuzovati podle ustanovení §u 266 c. ř. s. Ani pozdější odvolání doznaných skutečností není přípustno, avšak soud má pečlivě oceniti jeho význam a účinnost (§ 266 druhý odstavec c. ř. s.). Nemělo-li však prohlášení žalovaného právní povahu uznání žalobní pohledávky, nebylo by zákonného předpokladu pro vydání dílčího rozsudku, t. j. výslovného uznání nároku (§ 391, první odstavec c. ř. s.) a právem byl návrh žalobkyně na vydání dílčího rozsudku prvním soudem zamítnut.

Čís. 6838.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu v otázce přípustnosti pořadu práva a, nevyhradiv pravomoci, vrátil mu věc, by rozhodl ve věci samé, jest dovolací rekurs přípustným.

O námitkách proti výpovědi jest i za platnosti zákona o ochraně nájemníků provéstí sporné řízení podle §u 571 a násl. c. ř. s. a rozhodnutí rozsudkem podle §u 572 c. ř. s., i když žalovaný namítl, že mu přísluší ochrana nájemců.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R II 45/27.)

Proti výpovědi z bytu namítl žalovaný, že se na byt vztahuje ochrana nájemců. Soud první stolice námitce vyhověl a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by věc znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně, strana vypovídající, dala žalovanému, svému nájemci, soudní výpověď z bytu (§§ 561 a 562 c. ř. s.), tvrdíc, že byt nepodléhá ochraně nájemníků. Žalovaný podal proti výpovědi včas námitky a namítl mezi jiným také nepřípustnost pořadu práva z toho důvodu, že zákon o ochraně nájemníků se na vypovězený byt vztahuje. První soud odmítl usnesením výpověď pro nepřípustnost pořadu práva a, jak jest z odůvodnění vidno, vyhověl námitce z toho důvodu, že vypovězený byt podléhá ochraně nájemníků. Rekursní soud na rekurs žalobkyně zrušil usnesení prvního soudu a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí rozsudkem. Z jeho důvodů jest zjevno, že nepokládá námitku nepřípustnosti pořadu práva za oprávněnou, protože žalobkyně tvrdí, že byt jest podle §u 31 (1) čís. 1 zák. o ochraně nájemníků ze

záštity zákona vyjmut, a protože o tomto tvrzení a opačné námitce žalovaného jest rozhodnutí rozsudkem podle §u 572 c. ř. s., že tedy první soud pochybil co do formy rozhodnutí, čímž byla žalobkyně ve svých procesuálních právech zkrácena, nemajíc možnosti použití odvolání a dovolání, tedy účinnějších opravných prostředků, než jest rekurs. Do usnesení rekursního soudu podává žalovaný dovolací rekurs, tvrdě, že pořad práva jest vyloučen a že usnesení prvního soudu, odmítající výpověď, je správné, třebaže by měl první soud správněji dáti svému usnesení znění toho obsahu, že by byl vyslovil jednak svou nepřislusnost, jednak zmatečnost předcházejícího řízení podle §u 42 j. n. Z tohoto průběhu dosavadního řízení jest zjevno, že toho času jde jen o otázku přípustnosti nebo nepřípustnosti pořadu práva a s tím související otázku formy rozhodnutí. Tyto otázky byly nižšími soudy různě rozhodnuty, takže jest dovolací rekurs v tomto směru přípustný a neplatí tu předpis §u 527 druhý odstavec c. ř. s. o vyloučení dovolacího rekursu, když rekursní soud svému zrušovacímu rozhodnutí pravomocí nevyhradil. Rekursní soud v tomto případě ve skutečnosti usnesení prvního soudu v otázce přípustnosti pořadu práva změnil a neuložil mu, by po výslechu stran učinil v téže otázce nové rozhodnutí, nýbrž uložil mu, by rozhodl rozsudkem ve věci samé, t. j. o účinnosti nebo zrušení výpovědi podle §u 572 c. ř. s. Právní posouzení rekursního soudu jest správné, třebaže nelze potud s jeho důvody souhlasiti, pokud i při řešení otázky přípustnosti pořadu práva odkazuje na § 41 druhý odstavec j. n. a pokládá za rozhodny toliko údaje žalobcovy. Tento předpis platí totiž jen pro zkoumání otázky příslusnosti, kdežto otázky přípustnosti pořadu práva nutno dbáti v každém období řízení z moci úřadu, nehledě k tomu, co žalobce přednesl nebo nepřednesl (§ 42 j. n. a §§ 240 a 261 c. ř. s.). V tomto případě nejde snad o to, že sporná věc byla projednávána v řízení nesporném (§ 42 čtvrtý odstavec j. n.), nýbrž naopak o to, zda věc nesporná byla projednávána v řízení sporném, takže by tu nešlo o nepřípustnost pořadu práva po rozumu §u 42 j. n., nýbrž o zmatečnost podle §u 477 čís. 6. c. ř. s., ke které by ovšem bylo také nutno hleděti z moci úřadu ve všech stolicích. Nejvyšší soud rozhodl již opětovaně a praxe tato se ustálila, že o námitkách vypovězené strany proti výpovědi jest i za platnosti zákona o ochraně nájemníků provésti řízení sporné podle §u 571 a dal. c. ř. s. a že jest rozhodnutí rozsudkem podle §u 572 c. ř. s., i když žalovaný namítá, že mu ochrana nájemníků přísluší. Účelem takového sporu není snad, by bylo uděleno žalobci ve sporném řízení svolení k výpovědi podle §§ 1 a 4 zák. o ochr. náj., nýbrž aby bylo rozhodnuto, zdali jest výpověď účinnou či zda má býti zrušena. Rozhodnutí o tom náleží na pořad práva, byť i bylo nutno po námitce žalovaného řešiti předurčující otázku, zda žalovaný jest účasten záštity zákona o ochraně nájemníků. Kladné řešení této otázky nemá však jiného významu a účinku, než že se výpověď prohlásí za zrušenou (tak na př. rozh. č. 3741 sb. n. s. a celá řada rozhodnutí neuveřejněných). Jest tedy usnesení rekursního soudu správné a dovolací rekurs nemohl míti úspěchu.